



Als je als lesbisch stel een kinderwens hebt



Dat het ouderschap voor lesbische stellen niet vanzelfsprekend is, toont de documentaire Wij willen ook een kind. Hierin onderzoekt presentatrice Mirella van Markus (37) de ideale constructie om samen met haar vrouw Claudia een kind te krijgen.

TEKST: VANESSA VUNDERINK BEELD: NTR

Mirella (links) met baby Sammie en echtgenote Claudia

Anno 2014 is het allang niet meer vanzelfsprekend dat een kind met een moeder en een vader opgroeit. In de documentaire *Wij willen ook een kind* gaat programma-maakster en *Hart van Nederland*-presentatrice Mirella van Markus op zoek naar de meest ideale constructie om samen met haar vrouw Claudia een kind te krijgen. Hoewel ze al hebben besloten om hun kinderwens in vervulling te brengen én inmiddels ook een donor hebben gevonden, zijn er zorgen en twijfels: Heeft het kind geen vader nodig? Welke rol krijgt de donor? Kunnen zij het hun kind wel aandoen in een gezinsvorm op te groeien waar de samenleving niet altijd even tolerant tegenover staat?

Die laatste kwestie is een belangrijke reden waarom Van Markus de documentaire heeft gemaakt. Want hoe ruimdenkend wij Nederlanders ook denken te zijn, vaak wordt er toch een beetje vreemd aangekeken tegen homostellen met een kind. Van Markus: 'Er zijn nog steeds heel veel mensen die het afkeuren, vaak vanwege een geloofsovertuiging. Ik denk omdat ze angst voor het onbekende hebben. Met deze film hoop ik mensen wat meer open *-minded* te maken. Als je ziet dat een kind liefdevol opgroeit in een homo- of lesbogezin, kun je niet anders concluderen dan dat dat óók goed is.'

Buitenspel gezet

Wij willen ook een kind is vooral een persoonlijk document geworden: Van Markus onderzoekt hoe de rol van de donor ingevuld moet worden. Daarvoor praat ze met lesbische ouders, donorkinderen, een ontwikkelingspsycholoog en zelfs een spirituele kinderscoach. Ook donor Hans, een kennis van de twee vrouwen, wordt in de discussie betrokken. 'Wij hebben bewust voor een bekende donor gekozen, zodat we eerlijk tegen ons kind kunnen zeggen: dit is jouw vader. De drang om te weten waar je vandaan komt, is vaak zo sterk.' Aanvankelijk stond Van Markus er niet voor open dat de donor meteen al een intieme band met hun kind zou kunnen opbouwen. 'Mijn vertrekpunt was: ik wil hem zo ver mogelijk buiten de deur houden. Wij zijn de moeders en wij bepalen hoe we ons kind opvoeden. Die gedachte komt natuurlijk voort uit onzekerheid en angst. Wat als hij ook gevoelens voor ons kind krijgt en het gaat opeisen?' In de film komt

Van Markus er eerlijk voor uit bang te zijn om als niet-biologische ouder buitenspel te worden gezet. 'Claudia heeft altijd al een sterke moederwens gehad. Ik wilde wel een gezin, maar dacht eerder aan adoptie of pleegzorg. Het lag dus voor de hand dat zij het kind zou dragen. Tegelijkertijd vroeg ik mezelf af: zou ik, net als Hans en Claudia, die biologische band voelen?'

Tijdens het filmen kwam langzamerhand de ommekeer. 'Omdat het maar niet lukte om zwanger te worden, gingen we ook met Hans een heel traject door. Dat zorgde ervoor dat ons vertrouwen in hem groeide.' Doorslaggevend was de ontmoeting die ze had met het lesbische stel Anne en Caroline en hun zoontje Joris. De donorvader heeft een gezin, maar het jongetje loogert er regelmatig. De twee families gaan zelfs met elkaar op stap. 'Toen ik zag hoe dol Joris op zijn vader was, dacht ik: wie ben ik

'Wat als de donor ook gevoelens voor ons kind krijgt en het gaat opeisen?'

om dat ons kind te onthouden? In feite heb ik mezelf op een tweede plan gezet.'

Indringend en spannend

Ondertussen is het maar de vraag of het überhaupt lukt om zwanger te worden. De kijker ziet hoe de vele inseminatie- en IVF-pogingen telkens op een teleurstelling uitdraaien. Dat maakt de film indringend én spannend tegelijk. 'Na bijna twee jaar besloten we: Claudia doet nog een laatste behandeling. Als die mislukt, neem ik het stokje over. Toen we hoorden dat zij zwanger was, voelde dat als zo'n bevrijding.' Op 15 december 2013 werd dochter Sammie Julie geboren. 'Hoe zwaar en intens de periode vooraf was, hoe makkelijk is het nu. Ze is een ontzettend vrolijk, lief en pittig meisje. Al vanaf het eerste moment voelde ik het intense verlangen om bij Sammie te zijn. Dat oermoedergevoel had ik dus ook! Omdat ze nog zo klein is, ziet Hans haar nu een keer in de twee maanden. Maar dat zal zeker vaker worden als Sammie ouder is. Ik zou het mooi vinden als zij een sterke band krijgen, want hij heeft ons toch het grootste cadeau gegeven dat je kunt bedenken.' ●

Wij willen ook een
kind | woensdag
23.30 | Ned. 2